

Дѣдо притвори вратата следъ тѣхъ, навжси вежди, запали лулата и приседна мълчаливо на стола въ кѣта. Баба кълнѣше и бъркаше трички на Латинка.

Латинка смучи рѣдката брашњяна бозица. Вирне глава, мукне, заплаче жално, жално, погледне ме следъ това кротко и приближи чело до главата ми. Не сдържахъ сълзитѣ си и заплакахъ. Заплака и баба.

На третия день, следъ тая случка, седя вънъ на чардака и прелистямъ читанката си. Чувамъ нѣкой силно натиска плетената вратня и до като да стана да видя кой е, тя припука, откъсна се и падна на земята. Въ двора влѣзе Сѣбка.

— Боже!... Сѣбка... дѣдо, бабо, — викамъ азъ и не вѣрвамъ очитѣ си. Припнахъ като луда по нея. Тя ме погледна, мукна слабо, втурна се въ обора, а азъ следъ нея.

Никога нѣма да забравя това, което видѣхъ. Майка и дъщеря се приближиха, дишеха често, ближеха се, цѣлуваха се и нѣщо, увѣрена съмъ, нѣщо си говорѣха. Следъ това Сѣбка легна. Легна до нея и Латинка съ сложена на гърдитѣ ѝ глава. Следъ малко и дветѣ се унесоха въ сладка дрѣмка.

Сѣбка бѣ много отслабнала. Никой не я потърси вече.

— Дѣдо Кръстане, — думаше кметътъ, — пази кравикката. Чудо е ти казвамъ. Откъснала се чакъ отъ Петроханския балканъ, та тука...

Н. Моневъ

